

Fæstegods, saa forekommer det idetmindste mig, at Sagen ikke ganske stiller sig saaledes, thi det staaer jo i vedkommende Ministers Magt aldeles at bestemme det Minimum, under hvilket der ikke maa sælges. Han er i den Henseende ikke bunden ved nogen anden Regel end den alene, at han ikke maa gaae under, hvad Commissionen har bestemt som Minimum; ivoirigt kan han sige Ja eller Nei, og han har altsaa med Hensyn til disse Stiftelser ganske den samme Magt, som han har overfor Lehnsg. og Fideicommissbesiddelserne. Jeg kan altsaa ikke see, at der ved denne Lov skulde kunne komme noget saadant Forhold tilveie. mellem de omhandlede Bestyrere og Ministeriet, som kunde virke skadeligt, ligesom jeg ogsaa holder mig overbevist om — idetmindste har jeg opfattet det saaledes — at, naar der i Loven staaer: „Paa lige Maade skulde Bestyrerne af offentlige Stiftelser ... være berettigede til at afhænde“, har man derved tænkt sig, at de skulde have Ret til baade at sælge til fuld Eiendom og ogsaa — som den høitærede Minister ønsker — at sælge til Arvesætte. Det har aldeles ikke filllet sig tvivlsomt for mig, at det ikke skulde være Tilfældet, men, skulde der være Tvivl derom hos Noget, da skal jeg ikke være blandt de Sidste til at stille et Wndringsforslag, som gaaer ud paa, at disse Eiendommers Gods ogsaa skal kunne sælges til Arvesætte. — Der er med Hensyn til det Wndringsforslag, som vi have tilladt os at stille under 20de Afstemningspost, af den meget ærede Ordfører gjort den Bemærkning, at det vil neppe lade sig gjøre at affære enhver Udgang til Bevilling, og at man derfor ikke skulde gaae ind paa Wndringsforslaget. Jeg skal imidlertid svare, at hvis Grundlovens § 32 allerede indeholdt, at Hans Majestæt Kongen havde en saadan Bemyndigelse, forekommer det mig rigtignok ganske klart, at det ærede Mindretal i Udvalget ikke havde havt nødtigt at indføre denne Bestemmelse i Loven; den vilde da efter min Formening være oversflødig. Paa den anden Side stiller det sig saaledes for mig, at det jo er ganske vist, at nærværende Lovforslag gaaer ud paa at søge, idetmindste partielt, at gennemføre en Deel af Grundlovens § 98, og, kommer en saadan Lov ud, antager

jeg det i høi Grad for tvivlsomt, om vedkommende Minister ved Siden deraf kan give saadanne Bevillinger. Jeg skal her for mit personlige Vedkommende gjerne yttre, at, saaledes som jeg idag har hørt fremhæve de forskellige Bønseligheder, som ere forbundne med flere af disse Institutioner, baade fra den ærede Ordførers og den høitærede Justitsministers Side, kunde der maaskee være Anledning til, at der blev optaget en vis Bemyndigelse i Loven til i enkelte specielle Tilfælde at dispensere fra den almindelige Lov; men i saa Tilfælde stiller det sig rigtignok for mig saaledes, at det Forslag, som en æret Landsthingsmand har filllet under 19de Afstemningspost, vil langt correctere udtrykke Tanken end det, der er filllet af Udvalgets Mindretal under Nr. 21. — Med disse saa Ord skal jeg tillade mig at slutte, og jeg skal kun gjøre den ene Bemærkning, at, naar det atter idag er fremhævet, at man troer, at disse Commissioner vilde virke ufordeeligligt med Hensyn til Salg, stiller det sig ikke saaledes for mig. Skulde jeg kunne blive overbevist om, at de virkelig vilde virke til at forhindre Salg, skulde jeg tilvisse være villig til at søge det forandret; men jeg troer, at der paa ingen Maade vil kunne være noget Udsvigt for Fideicommissbesidderne i at bruge og afbenytte disse Commissioner og derved faae et Skjøn over Godsets Værdi, naar man ret betænker disse Commissioners Sammensætning og Betydning, saaledes som det er foreslaaet, at de nemlig skulde udnævnes af Regjeringen eengang for alle, at Regjeringen skal tage alle disse tre Mænd blandt de Sagkyndige, og at de kun skulde afgive et Skjøn om, hvorvidt det Minimum, der er foreslaaet, er passende eller ikke. Man har med Hensyn til disse Commissioner omtrent yttret sig saaledes, at det vilde være ubehageligt, naar man er Herre i sit Huus, at skulle være nødt til at faae disse Folk derind. For det Første troer jeg nu ikke, at de ville komme meget langt ind, og for det Andet tager man fejl, naar man siger, at de Vedkommende ere Herrer i Huset; det ere de ikke her. De Eiendomme, vi her tale om, staae nemlig i Almindelighed allerede iforveien under Regjeringens Control, og det forekommer mig derfor